GYURÁCZ FERENC

Húsz év után, kampány előtt

Megjelent a www.honderu.hu-n, 2010. II. 9-én.

A magyar közéletet, jó két hónappal az országgyűlési választások előtt, még alig-alig terhelte meg a pártok és a média szokásosan hangos és szokásosan erkölcstelen kampánya. Ennek okait persze jórészt tudhatjuk – a rövidebb hivatalos kampányidőszaktól kezdve az anyagi csődhelyzeten át egészen addig, hogy a választások esélyesének pillanatnyilag nem érdeke, hogy az elkerülhetetlennél többet beszéljen terveiről. A jelenleg még regnáló kormány pártjai pedig olyan mély morális válságba vitték bele nemcsak az országot, hanem saját magukat is, hogy az a mostanában egyre-másra kiderülő köztörvényes érintettségük szövegkörnyezetében egyszerűen súlytalanná és önleleplezővé teszi minden szavukat. Azért persze próbálkoznak, erőlködnek; a minap – helyettük – én jöttem zavarba, amikor értesültem róla: közalkalmazotti fizetésem váratlanul kiegészül valami ki-tudja-mineve pótlékocskával, két részletben, s a második részletet április elején, közvetlenül a választások előtt fogják folyósítani…

E kicsiny és kicsinyes mozzanatokon túl, a nyilván előbb-utóbb elkezdődő választási csinnadratta előtti viszonylagos közéleti nyugalomban *szinte tapintható a lelkek nyugtalansága.*

Nincs társadalmi réteg, mely elégedett lenne helyzetével. De a nyugtalanság forrása nem csak a megalázó és sokszor durva mindennapokban, a gyötrelmes filléres gondokban, az eladósodottságban, a szorongatottságban és testi-lelki fenyegetettségben keresendő. Persze: ezekben is. Hiszen ha nincs munka (vagy éppen ellenkezőleg: betegre kell dolgoznia magát az embernek a megélhetésért), ha reggeli nélkül mennek iskolába a gyerekek, ha nem futja megfelelő fűtésre vagy gyógyszerre, és ha a diktatúrákat felülmúló kiszolgáltatottságban él az ember: kiszolgáltatva munkaadónak, hatóságnak, iparosnak, szolgáltatónak, hitelezőnek, bulvár-nyilvánosságnak, sőt nemritkán a tolvajoknak és más bűnözőknek, nos, az éppen elég ok a nyugtalanságra.

A mai magyarországi helyzet azonban ennél is sokkal súlyosabb. Nálunk az emberek hite és reménye hever romokban, s hit és remény nélkül sokszor csak vegetál vagy éppen pusztító gyűlölködésbe fordul át a legfontosabb, az éltető erő: a szeretet is.

Jó, biztosan nem mindenkire igaz ez még ma sem. A jelen fórum vélhető, de legalábbis óhajtott (polgári) közönsége talán még mindig, még ma is szolidabb-szelídebb miliőt tapasztal élete szűkebb-tágabb körében, mint a társadalom, a nemzet nagyobb része. De éppen a szolidabb-szelídebb viszonyok tehetik képessé a szerencsésebb részt arra a szolidaritásra, mely túl tud tekinteni a saját személyes vagy réteg-érdeken, s nemcsak emberségből, hanem a létében fenyegetett nemzet iránti különös felelősségének tudatában együtt tud érezni a szorongó és nyomorgó, félrevezetett és gyakran megrontott milliókkal.

Ma Magyarországon milliók érzik, és egyre többen gondolják, néhányan pedig ki is mondják: *a rendszerváltozás rendszere, amilyennek ma mutatja magát, nem az a világ, amit akartunk.* Nem ilyen lovat akartunk 20 éve, s nem ilyet akarunk ma sem.

Az emberek túlnyomó többsége, akik nem vettek részt az elmúlt 20 év közéletében, de még akik részt vettek, azok nagy része is úgy véli, joggal úgy vélheti, hogy őt félrevezették, becsapták, egészen mást, a kádári szocialista világnál minden tekintetben különb rendszert ígértek neki valakik. Ehelyett kapta, kaptuk ezt a mostani katyvaszt, ezt a szégyent, amely nem a „szélsőségek" szerint, hanem számos valóságos jel szerint a nemzeti lét teljes fölszámolásának, a magyar nép kipusztulásának, kipusztításának irányába tart.

Az emberek nagy része, ha talán nem látja is, de sejtjeiben érzi ezt, s mélyen csalódott. Már nem hisz senkinek, senkiben, és nem vagy alig-alig reméli céljai megvalósulását.

Ez nagy baj.

Ennél nagyobb baj csak az lehet, ha az április-májusban kormányra kerülő erők nem tudnak változtatni ezen a hitetlenségen, ezen a reménytelenségen. Félő, hogy ha a megnyomorított, becsapott népnek ismét csalódnia kell, akkor az végzetes lehet. Egészséges nemzet a valóságos vagy vélt elnyomói, megtévesztői ellen fordul, de tudjuk jóideje: a mi nemzetünk már nem egészséges. Ezért fennáll a veszély, hogy önmagát támadja meg: még betegebb vagy még cinikusabb lesz, még inkább befelé fordul, még kevesebb gyermeknek ad életet, s ernyedten hagyja, hogy maradék, egyharmadnyi hazájából is kitúrják ellenségei.

A nemzet ezen állapota miatt nem tudom pontosan, kiket jelölhet a többes szám első személy, de becsülettel mást nem lehet mondani, mint hogy ezt semmiképp sem hagyhatjuk. (Kik?)

Meg kellene értenie mindenkinek, aki belőlünk s általunk, magyar szavazópolgárok által kíván érvényesülni, hogy ami ma van: a nyomort, a hatalmi önkényt, a nyílt hazaárulást, a szellemi hanyatlást és az erkölcsi züllést: nem akarjuk, elutasítjuk, meg kívánjuk szüntetni. Helyette igazságos gazdasági és társadalmi rendet, nemzeti önrendelkezést (minden magyar népcsoport számára), becsületet és a magyar etnikum megmentésére széleskörű összefogást akarunk.

Rögtön az elszámoltatás és az igazságtevés után, rögtön a hitet és reményt élesztgető szimbolikus gesztusok után.

S ha nem kapjuk meg, ha sokadszorra sem kapjuk meg, ami most már a nemzet puszta létéhez szükséges, akkor sem biztos, hogy készségesen a kardunkba dőlünk. Még az is előfordulhat, hogy feltámad bennünk szabadságszerető őseink lelke, s meg merjük kérdezni, vajon nem már megint a rendszerben van-e a hiba…